

OTT, A HEGYEKEN TÚL

ifj. Bartha Sándor

Ott, a hegyeken túl
ott, azon a tájon
születtem
s vissza oda vágyom.
Pipázó hegycsúcsok,
napsütötte sziklák
között kanyarog az utam,
amíg meglát anyám,
kit látni kívánok.
Lent a tágas völgyben
- elterülve lustán -
fekszik az a város,
amelynek a láttán
megmozdulnak
az alvó emlékek bennem,
s rájövök, hogy néha
miért is kell lennem
távol én e tájtól
egyedül,
nagyon messze a
hazától.
Sokszor elfeledtem
igaz megbecsülni
az otthont, a szülőt
s sokszor elkerülni
kívántam a háztól.
Távol,
minél messzebb,
nem féltem a magánytól.
Ha telnek a napok,
vagy hosszú hónapok
anélkül, hogy látnám
szerény kis otthonom;
forró honvágyamat
nem hûti le semmi,
nincs semmi,
csak amlék,
de az is csak fûti.
Izzó gondolatok
úgy cikáznak bennem,
mint pattogó szikrák
pásztor örtüzében.
Anyám vár,
mint mindig,
ezt tudom, ezt érzem.
Pedig otthon sokszor
csókját is kerültem.

Ott, a hegyeken túl,
ott, azon a tájon
születtem,
s vissza oda vágyom.

Forrás: www.keresztenydalok.hu